

В землі, мов клубень бараболі

Дмитро Павличко

В землі, мов клубень бараболі,
Росте моя снага крута,
А ти летиш в прозорій льолі,
Неначе птиця золота.

І стать моя стримить, мов колос,
Мов кукурудзяний шулюк,
Бо прагну я дістатись в космос,
У просторінь небесних мук.

Для тебе я готую зерна,
Моя пташино із небес,
В мені сидить вогонь інферна,
Та ніжний він, немов овес.

Зійди до мене! Я дозволю
Склювати все зерно моє,
Та тільки скинь прозору льолю,
Бо колос мій її проб'є.